

Knibbel, knabbel, knuisje, wie komt er in mijn huisje?

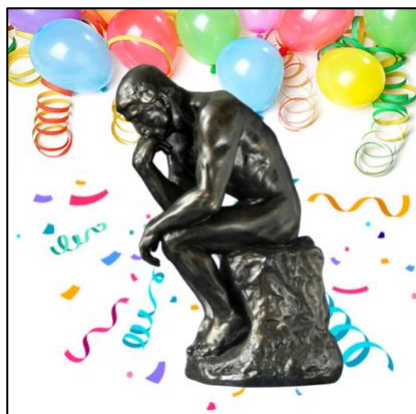
In het sprookje van Hans en Grietje komen ze in het bos bij een huisje dat helemaal van snoep is gemaakt. De verleiding om daarvan te snoepen is groot; bovendien hebben alle twee veel honger. Dan roept een oud vrouwtje van binnenuit: "Knibbel, knabbel, knuisje, wie komt er in mijn huisje". Ze trappen in een val doordat ze er naar binnen gaan, want het lieve vrouwtje blijkt een heks te zijn die Hans wil opeten. De moraal van het verhaal: In een mensenleven kan er veel moois, leuks en aantrekkelijks zijn, maar – pas op – uiteindelijk leveren die dingen echt niet altijd het geluk op dat ze lijken te beloven. Oftewel: Het is niet alles goud wat er blinkt.

Ik heb de indruk dat er steeds meer volwassenen zijn die zich gedragen als puppy's die enthousiast van links naar rechts huppelend door het leven gaan alsof de wereld één grote speeltuin is. Hoewel ze verdraaid goed weten dat dat niet zo is, gaan ze desondanks door met huppelen. Hun devies: Ik moet zoveel mogelijk genieten, zoveel mogelijk leuke dingen doen en zoveel mogelijk geld vergaren om nóg meer leuke dingen te doen. In een donker hoekje in hun achterhoofd verschuilt zich het bewustzijn van een werkelijkheid die er totaal anders uitziet. En dat kán ook niet anders als je dag in dag uit via tv en andere kanalen wordt geconfronteerd met oorlog en ellende ver weg, en je regelmatig zelf botst tegen omstandigheden die je niet lekker zitten.

Zit ik er ver naast, als ik de conclusie trek dat de overdreven zucht naar genieten voortkomt uit een drang om de harde

werkelijkheid te ontvluchten? En ik moet bekennen dat ik daar zelf soms ook last van heb.

Het is natuurlijk onmogelijk om niet naar geluk te verlangen, maar de vraag is: hoe bereik je dat? In die zin zie ik met vertrouwen de toekomst tegemoet, want ik hoor steeds vaker over jongeren die zich afvragen: "*Is* het dit?"

Van de ene kant laat genieten-en-nog-eens-genieten uiteindelijk een diep gevoel van leegte achter; van de andere kant kun je zwartgallig worden in de confrontatie met ziekte, lijden, geweld en dood. Als **dit** het leven is, wat doen we dan hier! Er moet een reden zijn waarom we met z'n allen toch honger naar geluk. En precies daar begint de zoektocht naar de zin van het leven.

Pastoor P. Horsch

Namen en telefoonnummers van
contactpersonen vindt u bij de
misintenties.